

BANA

—
ŞENAY
ORDU
—

VERA
DE

—
Roman
—

Şenay Ordu, Üsküdar'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Mühendislik Fakültesi'ni bitirdi. Yüksek lisansını İngiltere Brunel Üniversitesi'nde tamamladı. Londra MetFilm School'da senaryo yazarlığı eğitimi aldı.

Aralarında *Son Havadis*, *Hürriyet*, ATV ve CNN Türk'ün de bulunduğu görsel medya ve yazılı basında araştırmacı gazeteci ve editör olarak çalıştı. Gazetecilik yıllarında cinayet ve suç vakalarını araştırıp hikâyeleştirerek suç haberciliğine farklı bir boyut kazandırdı.

Psikolojik gerilim türündeki ilk romanı *Dilnişin* 2014 yılında yayımlandı. Gizem ve gerilim temalı senaryolara imza attı. 2007 yılından itibaren Londra'ya yerleşen yazar, Birleşik Krallık Suç Yazarları Derneği (The Crime Writers' Association) üyesidir.

Bana Vera De

BANA VERA DE

Yazan: Şenay Ordu

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ocak 2020 / ISBN 978-605-09-6957-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Kapak görseli: franckreporter / E+ / Getty Images Turkey

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Őti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B GüneŐli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 ŐiŐli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bana Vera De

Şenay Ordu

Annem ve babam
Cevahir ve Dursun Ordu'ya

O kadar şiddetli titriyordum ki yorgun vücudumun artık bu yatakta olmadığına emindim. Burada, Londra'da tutsak tutulduğum evde, bana taht olarak sunulan pirinç karyolada değil de, Karadeniz'de dev dalgalarla ıslanmış sahilde, koca koca siyah taşlar üzerine terk edilmiş bir ceset olduğuma yemin edebilirdim...

Üşüyordum.

Buz gibi bir rüzgâr üflüyordu her tarafıma.

Ayaklarımı pijamamın paçalarına sokabilmek için başparmağım-dan yardım almaya çalıştım. Kusur sandığım uzunlukları bir işe yarasa-ın istedim.

İşe yaramadı.

Becerip de giremediler paçalarımın içeri.

Oysa şu anda her birine, başparmağım ile işaretparmağım arasın-daki neden peydahlandıklarını anlamadığım yumuşak nasırlara bile ihtiyacım vardı. Birbirlerine sürtünsünler istiyordum.

Sürtünsünler ki ısıtsınlar bedenimi.

Kollarımı çoktan pijamamın kollarından içeri sokmuş, memeleri-min üstünde, ince belimin etrafında kat kat kavuşturmuşum sıkıca. Yine de üşüyordum. Hâlâ. İnce sarı tüylerim diken diken olmuştu. Rüzgâr, kulaklarımın altına, dizkapaklarımın arkasına esmekle yetin-memiş, göbek deliğimden içeri girmeye başlamıştı.

Çarem kalmadı.

Mecburdum.

Boyunmdan aşağı salıniveren bir şala dönüşen pembe ipek pijamamı çenemle yakaladım ve popomu yavaşça, geniş ve yüksek bedene dayayabilmek için kaydırdım...

Ona yaslanırsam, sırt sırta olursak titrememin geçeceğini düşündüm. Milim milim ilerledim.

Milim milim...

Vücudunun yatakta değip de geçtiği her yer ılıktı. Taş fırından yeni çıkmış ekmeğe gibi kuru ve sıcaktı. Tam o an, boş bulunup başucumdaki beyaz komidinin üzerinde duran, ağzı bardakla kapalı cam şişeye takıldı gözüm.

Daha çok üşüdüm. Sadece içindeki boğazına kadar doldurulmuş su değil, şişenin o soğuk kan kırmızısı rengi, üzerindeki incecik sim işlemler titretmeye yetti beni! Kirpiklerimi çatırdatırcasına sert yumudum gözlerimi.

Yaklaştım ona. Biraz daha. Biraz daha.

Kaya kaya.

Dirseğim koluna değdiği an, yerinde sıçrayarak döndü bana.

“Evin?”

Yüzünü görmedim, çukur gözleri nasıl bakıyordu, göz altı torbaları nasıl şişip iniyordu, küçük ağzı hangi şekli almıştı bilemedim. Arkam dönük, ışıklar kapalı, zifiri karanlık bir dünyanın tam ortasıydım. Ama duydum sesini. “Evin” dediği anda çizdi beynimi.

Bir çalı gibi çarptı kulağıma.

Endişeliydi. Boğuk bir inilti gibiydi sesi.

“Yine mi?”

Çenem zangır zangır bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. “Evet” demeye utanıyordum. Hoş, köpekdişlerimin, silsile halinde birbirine çarpıp durmasından istesem de konuşamazdım! Cevap vermedim. Ziyarı yoktu, kâfi derecede anlamıştı.

Hep bir adım öndeydi benden.

Sadece bir adım, ama hep önde.

Yorganı sıyırdı üzerinden, bedeninden; benim üzerimde topladı, iki kat yaptı. Şişmiş, bembeyaz nevresimin abartılı kabarıklığını güçlü kollarıyla üstten birkaç kez bastırdı, sımsıkı kucakladı, sardı sarmaladı beni. Çekti kendine.

Vücudunun yarısı üzerimdeydi.

Ezildim, kaslarım iç içe geçti, sıkıştı. Çenemin omuz başıma yaptığı sert açıcı canımı acıttı ama güvendeydim.

Beni tuttuğu bu evde kimse kılıma ve içimdeki KILÇIK'a zarar vermezdi.

Kendim bile.

Daha o an geçti üşümem.

Ofis, King Edward Caddesi
Perşembe

“Refik Bey!”

“...”

“Refik Bey!”

“...”

“REFİK BEEY!!!”

Nesteren’in kapı aralığından uzanan gölgesi, sesinden evvel geldi, yüzüne vurdu Refik’in. Önünde açılı duran bilgisayar ekranıyla öyle yekvücut olmuş haldeydi ki, onu duya-bilmesi için önce kulaklarına dayadığı avuçlarını gevşetmesi gerekiyordu. Kısılmış bulanık gözlerini açtı kapadı, gergin yüz ifadesini boşa aldı.

İki büklüm oturmaktan kasılan kaslarını esnetmek, o tatlı ekşi acıyı sırtında hissetmek için, minik yuvarlaklar çevirmeye başladı omuz başlarıyla.

Ve durdu...

Vücudunu gevşetmeyi erteleyip istemsiz hareketlerini kontrol etmeyi seçti. Utanmıştı. Kulakları hiç vakit geçirmeden pembeleşmeye başlamıştı.

Elleriyle dağılmış kumral saçlarını düzelterek çenesini havaya dikti. Deri sandalyesinin sırtına bıraktı kendini. Göz-

lerini olanca haşmetiyle kapıda duran genç kadına sabitledi. Öylece baktı. Bir şey demeye niyeti yok gibiydi. Yine de kelimeler tek tek ağzından döküldü:

“Pardon Nesterenciğim. Bir şey mi diyecektin?”

Kapıyı açık bulmasa hayatta cesaret edip de dikilemezdi karşısına Nesteren. *Yani işle ilgili herhangi bir neden yokken!* Yok yok, bugün belki ederdi, çünkü bugün yeni satın aldığı kolsuz Diane von Furstenberg marka beyaz krepe elbisesini giymişti! Üst üste binen, kendi kemeriyle sol kalça kemiğinin hemen üstünde düğüm yaptığı elbise dizlerinin altında bitiyordu. Kendisi ayrı güzel, verdiği his ayrı güzeldi. Ünlü markaları indirimli satan TK Maxx’te bu elbiseyi etiketinin üçte biri fiyata bulunca o kadar çok sevinmişti ki, ödediği rakamın neredeyse maaşı kadar olduğunu idrak edebilmesi için, kasada sıranın kendisine gelmesi gerekmişti! Paşa paşa almıştı elbiseyi yine de.

Severdi kaliteyi Refik Bey...

Bugün bu elbiseyle kendini ona şöyle –dolu dolu– gösterme şansını asla kaçıramazdı. Hep kapalı duran ahşap kapının aralık olması da güven vermişti, doğruya doğru!

Yine de tek adım atamadı içeri. Gölgesi ağır geliyordu bu adamın, elinde değildi.

“Dalgınsınız bugün. Kapıyı tıklattım onu da duymadınız.”

Refik yanak içlerini iki taraftan da sıkıştırıverdi köpekdişlerinin arasına. Gamzeleri belirginleşiyordu böyle, beş yaş birden atıveriyordu. Ellerini önündeki ekrana doğru uzatıp gömleğinin özenle katlanmış kollarını dirseğinden sıyrarak yavaş yavaş açtı. Onları aynı ihtimamla tekrar katlarken, “İyiyim fıstık” dedi. Sonra bir şey oldu sanki, Refik bir durakladı... Kolları havada asılı kaldı. Değiştirmiş gibiydi fikrini.

“Annem! Yine krizi tuttu...”

“...”

“Bütün gece ayaktaydık.”

Gözlerini gömleğinin kollarından ayırıp genç kadının mavi gözbebeklerinin tam içine kilitleyerek, “Aklım hâlâ onda” dedi. Dirseklerini yavaşça masaya yaslariken, Nesteren’e bakmaya devam ediyordu.

Genç kadın, “Siz durun, kollarımızı ben katlayayım...” dememek için zor tuttuğu dilini koparırcasına ısırılmış, içeri girmemek için bedenini kapı önüne çivilemişti. Refik’in sözcükleri esaretten kurtuluş oldu.

Kollarından zorlukla ayırdığı gözleri son anda Refik’in kendi üzerindeki bakışlarını yakalamıştı. *Çok şükür!* O bakışlar hâlâ hedefteyken, kapıyı arkasından usulca kapatarak odaya girdi. Büyük cam çalışma masasının hemen önündeki pleksiglas koltuklardan birine bıraktı kendini.

Poposu zor sığsa da, beyaz elbisesinin etekleri koltuğun kavisli kenarlarından aşağı dökülünce iyi hissetti. Yine de patronun “her bir şey” olduğu yetmezmiş gibi bir de “iç mimar” olmaya heveslenen hırslı karısına içinden saydırımdan edemedi: *Anoreksik herkesin kıcını kendi gibi sanıyor. Ben sığamadıysam, Refikçiğimin misafiri koca herifler nasıl çöküyor bunlara?*

Olabildiğince kibar boğazını temizledi. Temizler temizlemez de aklına geldi. “Harggggghhh! diye temizleme şu boğazını, yutkun küçük küçük. Bak nasıl geçiyor...” diyen Belkıs’ı. Yine iş işten geçtikten sonra hatırlamıştı.

Artık bir dahaki sefere!

“Mukaddes Hanımteyzem yaaa... Niye böyle oluyor ki?”

“Bilsem Nesteren, ah bir bilsem!”

Refik yerinden kalkıp masasının arkasındaki geniş pence-
renin önüne geçerken bir an için kalbi pır pır etti Nesteren’in. Oysa Refik ne kadar sakindi. Telaşsızdı...

Ayağa kalkışında bile bir davet, bir söz var gibiydi. Genç kadın ona her baktığında yavaşlatılmış film seyreder gibi oluyordu. Gülümsemesi dahi usul usul gerçekleşiyordu

Refik'in. Önce gözlerinin kenarları kırışıyor, sonra aralık dudakları birbirine sıkıca yapışıp burnuna doğru yükseliyordu. Dudaklarının kenarları hiç acele etmeden kıvrılarak katılıyordu bu gülümsemeye.

Söze başlayışı? O da yavaştı.

Tane tane.

Onun her cümlesinden sonra Nesteren görkemli bir gösteri salonunda, herkes ona bakıyormuş gibi hissederdi; şarkı bitmeden, oyun bitmeden alkışlayan ayırıkotu gibi... Alkışlama zamanının geldiğini hissederdi, sonra bir bakardı peşi sıra bir kelime daha geliyor...

Refik'in hiçbir sözcüğü boşa kalmıyor, hepsi cümlelere, virgülü olmayan paragraflara dönüşüyordu. Onları tamamlamak, anlamını çözmek maharet isterdi.

Neyse ki mahirdi artık Nesteren de.

Kirli sarı gökyüzünün altında tüm pencereyi kaplayan St. Paul's Katedrali'ne bakıyordu şimdi Refik. Rönesans mimarisi taşıyan katedralin kubbesinde gezinen gözleri yine yavaş hareket ediyordu. Gözbebekleri dokunduğu her bir portland taşını tüm detayına kadar tarıyordu.

Düşünceliydi. Kaşları bir an iniyor, gevşeyerek yayılıyor, ansızın çatılıp kasılıyordu. Nesteren o gözleri şu an –tam da şu an– St. Paul's'ün değil de kendi kıvrımları üzerinde görmeyi ne çok isterdi.

Bir dönüp baksaydı ya ona? Şöyle bir süzseydi tepeden aşağı yeterdi.

Ne bu böyle kör gibi...

Ya da "şey" midir nedir, Allah korusun!

"Lady Diana evlenmişti burada... Temmuz'un 29'u. Şimdi şu suçicinin olduğu yer var ya, ITSU'nun olduğu bina... Bir gece önceden Harrow'dan bizim çocuklarla geldik, tam o binanın önüne kamp kurduk. Orayı bile zor bulduk. Millennium Köprüsü yok o zaman. Buradan Thames'in önüne

kadar ana baba günü... Off inanılmaz bir kalabalık... Çoluk çocuk, tekerlekli sandalyeleriyle gelen yaşlı insanlar... Geleceğin İngiltere kraliçesi evlenecek, Lady Diana Spencer evlenecek kolay mı?”

Kelimelerinin arasında dokunmadan geçip gidecek kadar boşluk vardı. Ellerini kusursuz ütülü lacivert kumaş pantolonunun cebine sokmuş, camdan dışarı bakarken artık burada değildi.

“Kamp dediğin annemin elime tutuşturduğu iki fıstık ezmeli sandviç, Ribena üzüm suyu...”

“Ribena’dan nefret edersiniz!”

Duymadı genç kadını Refik.

“... üstünde dev harflerle Musee D’orsay yazan şemsiye, bir de uyku tulumu niyetine, hasır bir çantada taşıdığım kalın bir battaniye. Öyle kalındı ki, *‘Kirlenirse annem bunu nasıl yıkar’* diye tereddüt edip, hiç çıkarmamıştım... Annem sonradan çok gülmüştü... Meğer o da bu battaniyeyi zamanında Tuileries Gardens’ta piknik yapmak için almış, o da kıyıp kullanamamış!”

Genç kadın, Refik hazır ona bakmıyorken eteklerini koltuğa geniş geniş yaydı.

“Neyse biz zaten heyecandan uyumamıştık. Öyle yarı ayakta, yarı oturarak, aynı merakı ve mutluluğu paylaşan kalabalıkla sohbet ederek sabahı ettik. Konumuz hep Bakire Meryem Diana! Hepimiz melek gibi bir kız olduğu konusunda hemfikirdik. *Pure!* Nereden anladıysak artık! Ama anlamıştık. Herhalde o Pimlico’daki okul bahçesinde çekilen fotoğrafıydı bizi inandıran.”

Hatırlamaya çalışırken yine düz çizgi olmuştu gözleri.

“Uzun açık renk eteğine arkadan güneş ışığı vuran, tüm vücut hatlarını ortaya koyan fotoğraf. Öyle erotik, öyle masumdu ki...”

Nesteren yutkundu. Kendi kulaklarından çıktı yutkunma

sesi, neyse ki Refik'e kadar ulaşmadı. Elbette Lady Diana'yı tanıyordu ama açıkçası çok iyi hatırlamıyordu. Ne düğününden haberi olmuştu ne bakireliğinden... O zamanlar hâlâ Sürmene'de Hacı babasının dizinin dibinde yaşıyordu, magazin bilgisi Türkiye sınırlarını geçememişti. Oysa şimdi öyle miydi? Meghan Markle'ı da, Kate Middleton'ı da çok iyi tanıyordu. Şecerelerini anlatırdı şimdi Refik Bey sorsa...

“Ah o heyecan... Görebilir miyiz, göremez miyiz heyecanı, Prens Charles'a yakışıp yakışmadığı soruları derken daha gecedен bitirmiştım ben sandviçleri.”

Pencereye biraz daha yaklaştı, burnunun ucu değip de soluğu camda iz bırakacak kadar. Sanki ne kadar yaklaşırsa kafasındaki anılar o kadar belirginleşecek gibiydi.

Dayanamadı Nesteren. Sabrının sonuna gelmişti. Kalktı yerinden. Zaten rahat oturamamıştı sandalyede, böyle otura otura hiç olmayacaktı. Poposunu sandalyenin kenarlarından kurtararak, zor bela dikildi. Omuzlarını geri itip, iri memelerini öne çıkarttıktan sonra attı ilk adımını.

Sağ ayağın topuğu sol ayak parmaklarının önüne. Sol topuk, sağ ayağın önüne... Kuğu gibi. Yani onun gibi bir şey.

Eski bir erkek arkadaşı demişti öyle, “*Kuğu gibi yürüyorsun kızım*” diye. Avucunda tuttuğu ince parmaklarını iyice sıkmış, üzerine eğilip ıslak dudaklarını genç kadının kulağına değdirerek söylemişti. Aslında gittikleri pub'ın kalabalığı yüzünden, Nesteren üçüncü sınıf sarhoş işçilere dokunmadan aralarından geçmeye çabalamış, o çabayla da öyle yürüyüvermişti işte! Dalston'un pislilikleri yüzünden yani.

Mecburen.

Ama o hanzo fark etmemişti bunları: *Geri zekâlı işte, kuğu yürür mü, yüzer!* Buna rağmen o gün bugündür ne zaman etkilemek istediği bir adam olsa öyle yürürdü Nesteren.

Erkekleri de anlamak ne mümkündü, kardeşim? Baktığı mı vardı mesela bu adamın? Başlayacaktı şimdi kuğusuna

da, yürüyüşüne de! Vazgeçti. Dev, koca bir adımla Refik'in yanına vardı. Neredeyse çarpıyordu koluna.

O kadar!

“Charles'ın onun kıymetini bilememesine benim kadar üzülen var mıdır, inan gerçekten bilmiyorum. Oysa bir kadın sevmekten, anlaşılmaktan başka ne ister... Sevmedi onu. Anlamadı... Koruyamadı. Charles istediği kadar imajını düzelttiğini sansın, benim için hâlâ kör ve sağır bir adam. Halil Cibran'ın dediği gibi ‘Yalnız açığa çıkan ışığı görebiliyorsan, yalnız söylenen sesi duyabiliyorsan, ne görebiliyorsun, ne duyabiliyorsun!’”

“Aaaa ne güzel söylemiş. Kim dediniz, adını not alayım. Ben böyle anlamlı sözleri çok seviyorum. Varsa kitabını da alırım.”

Refik balonuna batırılan iğne, kendi canını acıtmış çocuk gibi döndü Nesteren'e. Acısını dişlerinin arasına gömüp cevap verdi:

“... Halil Cibran.”

“Halil Cibran... İnşallah unutmam.”

“Mutlaka oku fıstık.”

“Türk değil, değil mi?”

“Değil...”

“Anlamıştım. İnsanlar da her Müslüman'ı Türk sanıyor. Nereli peki?”

Refik gözlerinin içi gülerek baktı.

“Müslüman değil... Hıristiyan. İsmi insanı yanıltıyor, değil mi?”

Ses etmedi genç kadın. Konuşmuyordu ama beyni telaş içindeydi, hızlı düşünmeye çalışıyordu. Her an içeri biri girebilirdi. Kimse gelmeden bir şeyler daha konuşmalılardı... Bir şeyler!

Ne olursa...

Refik'e baktı. Ağzı sıkı sıkı yumuluydu. O alışkındı sessizliğe... Nesteren'se çırpınıyordu, işkenceydi ona her boş-

luk. Fırsattan istifade hazır gözleri uzaklardayken inceledi genç adamı.

Gri Londra havasının camdan yansıyan güçsüz güneş ışıkları, kusursuz yüzüne vuruyordu. Kumral saçları ışıltıyla parlıyordu böyle anlarda. Nesteren'in bayıldığı alındaki üç paralel çizgi görünmez oluyordu. Kâh kalkık burnunun üstündeydi ince ışıklar, kâh dolgun dudaklarından içeri girip çıkıyordu.

Hep yarı açıktı dudakları, ilgi isteyen, şefkat bekleyen yumuşak başlı yavru bir köpek gibi aralık ve ıslaktı.

Çok şey anlatıyordu Nesteren'e.

Söylemediğinden fazlasını... İnsana olmayacak şeyler düşündürüyor, içini ürpertiyle titretiyor, baştan çıkarıyordu.

Vallahi uğraşamayacaktı şimdi rahmetli Diana'ymış, Charles'mış, Halil Cibran'mış falan.

“Hayır anlamıyorum Refik Bey. Yeminlen! O yaşta kadın bu kadar sık kriz geçirsin, ama doktorlar hâlâ hastaneye yatırmazın, olacak iş mi? Geri zekâlı mı bunlar? ... Yani hak ediyorlar da, ondan böyle söylüyorum.”

Refik cevap vermek yerine susmayı, sadece genç kadının parlak mavi gözlerine bakmayı sürdürdü. En iyi bildiği konudan girmişti söze Nesteren. Karşısındaki erkeğin hassas noktası üzerine çalışmaya kararlıydı. Karnı şişip şişip indi o vücuduyla birlikte kendisine dönmüş, böyle derin derin bakarken.

Hem gerçekten çok sinirlenmişti. Allah için bak!

Yaşlı kadına yapılan muamele reva mıydı? Refikçiğinin annesi hak etmiyordu bunları...

Kaba bir kadın olsaydı, karşısındaki adam bu kadar karizmatik ve asil bir beyefendi olmasaydı belki ağzının kenarından köpükler bile çıkardı! Neyse ki bu öfkeyi akşam ev arkadaşı Belkıs'la yapacağı lezzetli sohbete saklamayı başardı! O an orada, topuklularının üzerinde dimdik durmaya, üst göz-

kapağını hafifçe renkli gözlerine basan şuh bakışlarıyla, şimdiden al al olmuş yanaklarıyla, elinden geldiğince kibar konuşmaya gayret ederek devam etti:

“Yani Refik Bey tekrar tekrar hatırlatıyorum ama ben ne yapayım? O tanıdığım doktora, Hüdaverdi Bey demiştim ya hani, ona götürün annenizi, bir kerecik sadece diyorum da, yani dinletemiyorum size! Bu İngiliz doktorlarına güvenerek hata yapıyorsunuz. Benim ev arkadaşımın bir tanıdığının kasları sıkışmış. Omzunda. Filme bile çekmemişler tüm gün. Adamcağızı hastanede öyle bağırtı bağırtı tutmuşlar. Neymiş bekleyecekmiş, neymiş röntgen çekmek zararlıymış... Hikâye hepsi. Cimrilikten! Söylüyorum işte. Vallahi bakın. Şimdi tamam iyisi de var ama herkes söylüyor burada doktorluk falan ölmüş bitmiş! Hepsi Hintli zaten, bir garip de kokuyorlar. Yani affedersiniz, ırkçı değilim tabii ama yediklerinden herhalde. Hani safran koyuyorlar ya. Bence ondan...”

Bir nefes aldı. Dışarı değil içine üfleterek yavaşça geri verdi o nefesi.

“Tamam siz kıızıyorsunuz ben öyle deyince... Ama siz tüm Hintlileri Rajesh Bey gibi sanıyorsunuz. South East’e gidin de görün, sokakları kokuyor.”

“...”

“Randevuyu da ben alacağım, hiç uğraşmayacaksınız. Hatta birlikte götürelim Mukaddes Hanımteyzemi? Çoook tatlı bir adam... Saygıdeğer de bir insan. Hani doğru teşhisi bir koyun, anneniz hastaneye ya da ne bileyim çok şık bir bakımevine falan gider. O da rahat eder, siz de. Hah, fena mı?”

Nesteren’in ateşli konuşmasını ellerini onun iki omuz başının üzerine koyarak böldü Refik. Diana’dan da St. Paul’s’ten de fersah fersah uzaktaydı şimdi.

“Çok teşekkür ederim Nesterenciğim... Ama doktorumuz iyi. Ben de annemle beraber yaşamaktan fevkalade memnunum. Allah da ayırmasın.”

Birbirinden çok farklı iki kadın, ümitsiz bir aşk, bir trajediyi saklayan büyük sır...

Evin Londra'da bir apartman dairesine kapatılmış genç bir kadındır. Gerçeklerle kâbusların iç içe geçtiği hayatında hiç durmadan kendini sorgular. Dost onunla yakından ilgilense de dışarı çıkmasına izin vermez. Her şeye rağmen, Evin trajik hikâyesinin sonunu kendi yazmaya kararlıdır.

Londra'da sekreter olarak çalışan Nesteren, patronu Refik Bey'e kalbini kaptırmıştır. Eğitilmiş, kültürlü, yakışıklı Refik'in ise dilinden düşürmediği Paris'te yaşayan bir nişanlısı vardır. Nesteren'in bir fotoğraf çerçevesinde görebildiği bu genç kadınla rekabet etmesi mümkün değildir... Ev arkadaşı "Black Diamond" Belkis onu bu sevdadan vazgeçirmeye çalışsa da başaramaz ve Nesteren'in Refik'i "çözme" ısrarı bambaşka sırları ortaya çıkarır....

Bana Vera De, birbirinden çok farklı iki kadının hikâyesi üzerinden zengin yan karakterlere açılan ve merakla okunan bir psikolojik gerilim...

tavsiye edilmiş
KDV'siz
sabit fiyat

₺ 35

Şifresiz no: 3540

ISBN 978-605-09-6957-3

9 786050 969573

Doğan
Kitap